

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem, v právní věci **žalobce: S. H.**, nar. „X“, státní příslušnost Syráská arabská republika, t.č. bytem „X“, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, adresa pro doručování P.O.Box 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2015, č.j. OAM-329/ZA-ZA08-ZA15-R2-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22.5.2015, č.j. OAM-329/ZA-ZA08-ZA15-R2-2014, jímž byla jako nepřipustná podle ust. § 10a písm. b) zák. č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“), shledána jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno a státem příslušným k posouzení podané žádosti byla podle čl. 3 nařízení Dublin III (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), určena Bulharská republika.

Žalobce v žalobě uvedl, že byl ve správním řízení zkrácen na svých právech postupem žalovaného v rozporu s ust. § 3, § 50 odst. 2 – 4, § 52 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), dále s čl. 3 odst. 2 druhým a třetím pododstavcem,

čl. 4, čl. 17 a body 17 a 18 preambule nařízení Dublin III, neboť žalovaný řádně nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neprovedl důkazy, jež jsou potřebné ke zjištění stavu věci, odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu, žalovaný neaplikoval výjimky z příslušnosti států dle nařízení Dublin III, žalobce nebyl dle správního řádu a nařízení Dublin řádně poučen a žalovaný nezohlednil přítomnosti příbuzných osob žalobce na území České republiky.

Žalobce zejména poukázal na to, že dle jeho názoru nejsou v současné době bulharské státní orgány schopny zajistit a administrativně posuzovat žádosti o azylu tak, aby bylo dostáno mezinárodním závazkům, když žadatelům o azyl hrozí nelidské či ponižující zacházení. Tuto skutečnost však žalovaný nezohlednil, ačkoliv tak má postupovat v souladu s čl. 3 odst. 2, druhým a třetím pododstavcem nařízení Dublin III. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko uvedl, že v současné době neexistují žádné rozsudky Soudního dvora Evropské unie či Evropského soudu pro lidská práva, jež by zakazovaly přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska. To je však zcela v rozporu s judikaturou těchto soudů, dle níž platí, že jsou-li si členské státy vědomy systematických nedostatků v azylové proceduře jiných států, zejména s ohledem na délku azylového řízení, kapacitu azylových zařízení a podmínky v nich, individuální situaci žadatelů aj., nesmí do těchto států žadatele přemístit.

Nelze přitom vycházet jen ze stanovisek Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jak to učinil žalovaný, ale i ze zpráv mezinárodních či jiných organizací. Nadto i v revidujícím stanovisku Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, na nějž v napadeném rozhodnutí žalovaný poukazoval, je jednoznačně stanoveno, že členské státy musí provádět individuální posuzování konkrétních případů navrácených žadatelů, a to zejména ve vztahu ke zranitelným skupinám žadatelů. To však žalovaný neučinil. Mezinárodní organizace, např. Amnesty International, ECRE či Human Rights Watch přitom opakovaně upozorňují na systematické nedostatky v bulharském azylovém řízení a materiálních podmínkách v uprchlických zařízeních, kde často chybí jakékoliv zázemí, včetně hygienického, na neschopnost bulharských orgánů dosáhnout zlepšení situace, na vytlačování uprchlíků z Bulharska do Turecka, při němž často dochází i k násilí ze strany bulharské pohraniční policie, na porušování zásady *non-refoulement* aj. Žalovaný tedy pochybil, pokud toliko odkazoval na obecné informace a napadené rozhodnutí tak zatížil nepřezkoumatelností pro nedostatek odůvodnění.

Žalovaný taktéž nezohlednil přítomnost příbuzných žalobce na území České republiky v souladu s bodem 17 preambule nařízení Dublin III, dle kterého by měl postupovat z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny. Na území České republiky přitom pobývají bratrance žalobce – M. H. a M. S., kteří jsou mu schopni zajistit zde ubytování a zaměstnání. Na rozdíl od Bulharské republiky by tak byl žalobce v České republice schopen se integrovat a nebyl by odkázán na asistenci ze strany státu, jenž není schopen poskytnout vhodné integrační podmínky. Na aplikaci bodu 17 preambule nařízení Dublin III sice není nárok, nicméně míra volnosti správního uvážení je i v tomto případě omezena zákazem svévolie.

Žalovaný navíc nepostupoval v souladu s procesními postupy stanovenými v bodu 18 preambule a čl. 4 nařízení Dublin III, když žalobce neupozornil na aplikaci tohoto nařízení a na skutečnost, že může v průběhu pohovoru poskytnout informace o přítomnosti svých rodinných příslušníků za účelem usnadnění řízení o určení příslušnosti členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tyto informace je nutné poskytovat v jazyce, kterému žadatel rozumí. Žalobce však obdržel pouze poučení o postupu podle Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „Dublin II“). Uvedené nařízení ale mohlo být aplikováno toliko před 1.1.2014, což však není případ žalobce. Nesprávné poučení tak mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

S ohledem na shora uvedené proto žalobce navrhnul, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření zhodnotil dosavadní průběh řízení a dále konstatoval, že neporušil žádné ustanovení správního řádu či nařízení Dublin III. V řízení bylo na základě provedené lustrace žalobce v databázi EURODAC spolehlivě zjištěno a prokázáno, že žalobce dne 7.7.2014 podal v Bulharské republice žádost o mezinárodní ochranu a Bulharská republika tak byla příslušným státem k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dne 21.8.2014 navíc žalovaný obdržel informaci, že Bulharsko svou příslušnost k posouzení jeho žádosti uznalo a souhlasí s přijetím žalobce zpět na území. Ve věci žalovaný již jednou rozhodoval, jeho rozhodnutí však bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem z důvodu nedostatečného posouzení situace v Bulharsku z pohledu azylového systému, neboť zde zcela absentovala úvaha, zda přemístění žalobce do Bulharska není vyloučeno s ohledem na riziko nelidského či ponižujícího zacházení s žadateli o azyl.

Vázán právním názorem Krajského soudu v Ústí nad Labem, žalovaný k námitce o nedostatecích Bulharské republiky při posuzování žádostí o mezinárodní ochrany uvedl, že Bulharsko je právoplatným členem Evropské unie, který dodržuje lidská práva a právní předpisy, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, jež nad jejich dodržováním dohlíží. Bulharská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními členskými zeměmi Evropské unie. Dle přesvědčení žalovaného žalobci v Bulharské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení a nemá tak důvod k obavám z návratu. Ročně požádá o azyl v Bulharsku značné množství uprchlíků, což rovněž nesvědčí o tom, že by cizinci měli obecně obavu z tamního azylového řízení. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné nařízení Dublin III a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí.

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhnul, aby soud žalobu zamítnul.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalovaný a žalobce se po řádném poučení, že můžou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 71 odst. 2 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce se dne 25.7.2014 na výzvu žalovaného dostavil na jeho pracoviště v Zastávce u Brna, kde s ním byla sepsána žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalobce byl ztotožněn na základě čestného prohlášení o totožnosti a současně mu bylo dáno poučení o tzv. Dublinském nařízení, resp. o Nařízení rady (ES) ze dne 18.2.2003, č. 343/2003 – tzv. Dublin II (pozn. soudu – s ohledem na skutečnost, že ve správním spise byl založen text tohoto poučení toliko v arabském jazyce, soud si od žalovaného vyžádal jeho český překlad). Žalobce byl poučen, že si nemá právo vybrat stát, který bude posuzovat žádost o mezinárodní ochranu, neboť příslušnost tohoto státu stanoví Dublinské nařízení. V této souvislosti proto může žádost posuzovat mimo jiné i jiný členský stát Evropské unie, na jehož území žadatel neoprávněně vstoupil dříve, než do České republiky, přičemž tuto skutečnost lze spolehlivě prokázat. Dále byl žalobce poučen, že ve specifických případech hodných zvláštního zřetele, a to zejména s ohledem na slučování rodin, může Česká republika požádat příslušný členský stát Evropské unie o převzetí žadatele z humanitárních důvodů. Tento souhlas je nicméně nevynutitelný.

V rámci žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při osobním pohovoru žalobce uvedl, že na území České republiky se zdržuje jeho bratranec A. H. (odlišně, než v žalobě), on sám vstoupil ilegálně na území členských států Evropské unie v Rumunsku či Bulharsku, kde byl zadržen, a následně ilegálně pokračoval do České republiky. K opuštění jeho vlasti jej vedla aktuálně probíhající válka, v rámci níž měl být povolán do povinné vojenské služby, a dále i ekonomické důvody. Jeho v České republice žijící bratranec má restauraci, proto jej požádal, že by u něj mohl pracovat. V České republice chce zůstat.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru.

Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).

V popisné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou vypsány relevantní články nařízení Dublin III, rozhodné pro posouzení dané věci, tedy pro určení státu příslušného k rozhodnutí o podané žádosti o mezinárodní ochranu.

V čl. 3 odst. 2 druhém pododstavci nařízení Dublin III se uvádí: „*Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*“

V čl. 17 odst. 1 prvním pododstavci nařízení Dublin III se stanoví, že: „*Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*“ V odst. 2 citovaného odstavce se pak praví, že: „*Členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.*“

Obdobně v bodu 17 preambule nařízení Dublin III se stanoví, že: „*Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.*“

Dle čl. 4 odst. 1 písm. c) nařízení Dublin III jsou příslušné orgány povinny žadatele po podání žádosti o mezinárodní ochranu informovat o osobním pohovoru a podle článku 5 a možnosti předložit informace o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech, včetně způsobů, jakými žadatel může tyto informace předložit.

Obdobně dle bodu 18 preambule nařízení Dublin III platí, že: „*S žadatelem by měl být proveden osobní pohovor, aby mohl být snadněji určen členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Jakmile je podána žádost o mezinárodní ochranu, měl by být žadatel informován o použití tohoto nařízení a o skutečnosti, že může v průběhu pohovoru poskytnout informace o přítomnosti svých rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech za účelem usnadnění řízení o určení příslušného členského státu.*“

Úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedených shora, dokud nedospěje k takovému, jež bude moci na případ žalobce použít. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člancích 8 až 12 nařízení Dublin III a z tohoto důvodu aplikoval až kritérium dle čl. 13 odst. 1 nařízení Dublin III. To stanoví, že: „*Pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo.*“

Žalobce v žalobě zejména namítal, že žalovaný měl v jeho případě aplikovat čl. 3 odst. 2 či čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III pro systematické nedostatky azylového řízení v Bulharsku, neboť mu v Bulharské republice hrozí porušení jeho základních lidských práv. V této souvislosti obsáhle poukázal na zprávy mezinárodních organizací o skutečnosti, že přes kolísavé snahy bulharských orgánů ke zlepšení praktických výsledků v azylovém řízení a nedostatkách humanitárního zacházení s uprchlíky nedochází.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si byl své povinnosti zkoumat podmínky azylového řízení státu, do něhož má být cizinec za běžných okolností dle shora uvedených kritérií přemístěn, vědom. V souladu s čl. 3 odst. 2 a čl. 17 nařízení Dublin III a v souladu s ust. § 3 správního řádu se proto zabýval skutečností, zda v případě Bulharské republiky neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení, pro které by byl oprávněn rozhodnout sám o posouzení žádosti žalobce bez ohledu na kritéria stanovená Dublinským nařízením. V této souvislosti konstatoval, že na úrovni Evropské unie, jejích výkonných orgánů či dle Evropského soudního dvora a Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku dosud nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy, jež by zmiňované nedostatky azylového řízení v Bulharské republice deklarovalo. Je pravdou, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v lednu 2014 vydal stanovisko, v němž apeloval na členské státy, aby žadatele o azyl nevracely zpět do Bulharska z důvodu nedostatků přijímacího systému, již v dubnu toho roku však toto stanovisko revidoval a shledal významné zlepšení podmínek i přístupu Bulharska k žadatelům o mezinárodní ochranu. Toliko členské státy upozornil, že by měly individuálně posuzovat konkrétní případy žadatelů, jež patří ke zranitelným skupinám. Do dnešního dne pak Úřad Vysokého komisaře OSN k dalšímu negativnímu stanovisku ohledně Bulharska již nedospěl.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zhodnotil, že u žalobce neshledal žádné důvody pro jeho zařazení mezi zranitelné osoby, a dále shodně jako ve vyjádření k žalobě konstatoval, že Bulharsko je demokratickou zemí, členem Evropské unie, dodržujícího lidská práva. Ratifikuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právnických osob, které nad dodržováním těchto práv dohlížejí. Bulharsko je považováno za bezpečnou zemi nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že v Bulharsku ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav z tamního azylového systému. Žalobci tak v Bulharské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení.

Shora uvedená povinnost zkoumat podmínky azylového řízení státu, který je dle nařízení Dublin III příslušný k projednávání žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, vyplývá mimo jiné taktéž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27 (dostupného rovněž na www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní uveřejnil: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 nařízení Dublin III (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Na případ žalobce lze vztáhnout i nálezný Ústavního soudu ze dne 18.9.2014, č. III. ÚS 2331/14, v němž Ústavní soud uvedl: „*Správní soudy musí při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, kterým byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát Evropské unie a na jehož základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu, vždy zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k výše uvedeným systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“). Tato povinnost se přitom promítá jak do rozhodování o předmětu žaloby, tak do rozhodování o tom, zda jí má být přiznán odkladný účinek...*“

Soud se postupem žalovaného zabýval a dospěl k závěru, že žalovaný dostatečným způsobem zkoumal, zda předání žalobce do Bulharské republiky k dokončení jeho žádosti o poskytnutí azylu nebrání závažné důvody spočívající v systematických nedostatkách v azylovém řízení. S žalovaným se lze ztotožnit, že v současné době neexistují žádné zásadní poznatky o skutečnostech, v důsledku nichž by docházelo k porušování práv uprchlíků v rámci mezinárodní ochrany v Bulharsku. Sám žalobce v žalobě uvedl, že revidující stanovisko Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z dubna 2014 zrušilo předchozí výzvu k nepřemísťování uprchlíků do Bulharska z důvodu částečného zlepšení situace, byť zároveň upozornilo na možné nedostatky v bulharském azylovém systému týkající se osob se specifickými potřebami nebo zranitelnými osobami. Žalobce však žádnou z těchto osob není, proto žalovaný nepochybil, pokud ze jmenovaného stanoviska při svém posuzování vycházel.

Je sice pravdou, a soud v žádném případě nesnižuje relevanci takovýchto podnětů, že mnohé nestátní instituce zabývající se ochranou žadatelů o azyl na určité nedostatky ze strany bulharských orgánů poukazují, dle názoru soudu se však nejedná o natolik zásadní pochybení, jež by byla schopna vyloučit aplikaci kritérií pro stanovení příslušnosti státu, který má v případě žalobce rozhodovat o jeho žádosti. Tuto tezi ostatně podporuje i fakt, že odpovědné orgány Evropské unie či mezinárodních organizací v současné době nevydaly žádné doporučení nebo stanovisko, jež by se týkalo nepředávání uprchlíků do Bulharské republiky s ohledem na podezření na nerespektování mezinárodních závazků.

Žalovaný proto v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepochybil, neboť se podmínkami přijímání žadatelů o azyl v Bulharsku podrobně zabýval a v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu zjistil stav věci v rozsahu a na základě dostatečných podkladů, jež jsou nezbytné pro soulad jeho úkonu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu.

Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že žalovaný nezohlednil přítomnost příbuzných žalobce na území České republiky a neaplikoval ustanovení bodu 17 preambule nařízení Dublin III, potažmo čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III.

Jak i sám žalobce uvedl, na aplikaci diskrečního ustanovení dle čl. 17 není právní nárok a záleží proto toliko na uvážení členského státu (resp. příslušného orgánu) zda tohoto práva využije či nikoliv. Jedná se o tzv. doložku svrchovanosti, jež zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením Dublin III. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto, jak již bylo řečeno, není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o užití diskrečního ustanovení. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, lze tudíž uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyžije, nebylo povinností žalovaného, který ve věci rozhodoval, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.

Z uvedených důvodů není možné žalobní námitku, kterou se žalobce domáhá posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III, shledat důvodnou.

Závěrem se soud zabýval námitkou žalobce, že žalovaný měl být v souladu s bodem 18 preambule, resp. s čl. 4 nařízení Dublin III informován o použití tohoto nařízení a dále o skutečnosti, že může v průběhu pohovoru poskytnout informace o přítomnosti svých rodinných příslušníků, příbuzných či jiných členů rodiny za účelem usnadnění řízení o určení příslušného členského státu. Namísto toho však žalobce toliko obdržel poučení o postupu dle nařízení Rady (ES) ze dne 18.2.2003 č. 343/2003, tzv. Dublin II, jež však bylo možné aplikovat pouze v rámci posouzení žádostí podaných před 1.1.2014. Žalobci se tak nedostalo aktuálního poučení.

Žalobci lze dát za pravdu, že mu žalovaný skutečně předložil nesprávné, resp. v době rozhodování již neaktuální, poučení dle dřívějšího nařízení Dublin II. Soud si proto za účelem posouzení vyžádal od žalovaného český překlad tohoto poučení a v porovnání s čl. 4 nařízení Dublin III (obsahujícím výčet informací, jež mají příslušné orgány předat žadateli o poskytnutí mezinárodní ochrany) dospěl k závěru, že poskytnutí těchto informací v byt' již neaktuálním) poučení lze považovat za dostačující. Je skutečně pravdou, že poučení neobsahovalo veškeré informace vyjmenované v čl. 4 nařízení Dublin III, na stranu druhou je však nutno konstatovat, že uvedený článek uvádí toliko demonstrativní, nikoliv tedy taxativní výčet takto poskytovaných informací. Z uvedené skutečnosti je proto možno dovodit, že příslušný orgán – v daném případě žalovaný – nebyl výslovně povinován sdělit žadateli o azyl veškeré informace vyplývající z tohoto článku (přestože z jeho kontextu je zřejmé, že by měl). I pokud by však soud dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, když žalobci předal nesprávné poučení, pak toto pochybení nenabylo takové úrovně závažnosti, jež by svědčila o zásadním rozporu s procesními postupy v rámci správního řízení.

Z hlediska zákonnosti je totiž především podstatné, že uváděné poučení obsahovalo shodně jako poučení, jehož by se mělo správně žalobci dostat dle nařízení Dublin III, informace o cílech tohoto nařízení a kritériích pro určení příslušného státu, včetně informací o možnosti užití diskrečních ustanovení. Je pravdou, že žalobce nebyl poučen o osobním pohovoru a o možnosti předložit informace o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech. Pakliže byl ale s žalobcem následně osobní pohovor uskutečněn, při tomto pohovoru byl žalobce dotazován i na přítomnost příbuzných osob na území České republiky a žalovaný se se zjištěnými skutečnostmi vypořádal v napadeném rozhodnutí (kdy konstatoval, že přítomnost konkrétních žalobci příbuzných osob nesplňuje žádné z kritérií posuzování příslušnosti dle kapitoly III nařízení Dublin III), lze konstatovat, že žalovaný vadu spočívající v předložení neaktuálního poučení dle nařízení Dublin II dodatečně zhojil. Nesprávné poučení tak nemělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a námitku žalobce v tomto smyslu lze proto hodnotit jako nedůvodnou.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 23. března 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová